

ע"פ 8266/13 - נסימן לאפי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לעורוורים פליליים

ע"פ 8266/13

לפני:
כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט י' עמית

נסימן לאפי

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בבאר
שבע (השופט א' ביתן) מיום 24.10.13 בת"פ
16175-11-12

תאריך הישיבה:
כ"ב בשבט התשע"ה (11.2.2015)

עו"ד עוזי נקש

בשם המערער:

עו"ד שריית משבג

בשם המשיבה:

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

בשל סכסוך של מה בכר עם מנהל עבודה (המתلون) שלפֶת המערער אגרוף ופגע בפניו של המתلون באופן שגרם לו פציעה

עמוד 1

מדמתה אשר הותירה עצלה. הצדדים הגיעו להסדר טיעון בו הודה המערער בעבודות כתוב אישום מתוון, ועל בית המשפט היה להכריע האם העבודות מבשות עבריה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שענינה חבלה בכונה מחמירה - בנוסף לעבירה של אחזקת אגרוף שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, עליה אין מחלוקת - או בעבירה קלה יותר של פצעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334-335. ההבדל הוא כמובן ב"tag המחייב" - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) הרף הגבולה בה הוא עשרים שנות מאסר, וUBEIRA לפי סעיפים 334-335 נושאת שש שנות מאסר למשך. בית המשפט קמא הכריע לגבי העבירה לפי סעיף 329(א)(1), בציינו כי רמת הוצאות הגבולה לפגיעה חמורה בסוג זו של מכנה שקולה כנגד הכוונה המחמירה הנדרשת. המחלוקת בערעור היא באשר ליסוד הנפשי. טענת המערער היא כי מכנה ספונטנית אחת שנתן, להבדיל למשל ממספר ניכר של פגיעות, אינה מבשת את הכוונה המחמירה; טענת המדינה היא כי "חזקת הכוונה" באה לידי ביטוי בעצם המעשה.

עיר, ראשית, כי אין דעתנו נוכה מהסדר טיעון המותר לבית המשפט מלאכה של הכרעה בשאלת הכוונה על פי עובdotio של כתוב אישום קצר, בלי שהוא לפניו עדויות כה�כתן אשר יעמידו בפניו מלא התמונה, כשעוסקיןabisod נפשי. מכל מקום, בהינתן מה שלפנינו, ככלעצמנו אנו סבורים כי אכן כוונה עולה בכאן דא מן המעשה, קרי, ה策ידות באגרוף (גם אם "לשעת הצורך" ר"ל) במצווף הרמת יד המכונת לפגוע בו בפניו של אדם,இיזור רגיש בגוף, עולה כדי כוונה מחמירה. על כן לא נתערב בהכרעת הדיון. אך גם אילו קיבלנו את הערעור על הכרעת הדיון ונתנו לumarur להנות מ"ספק כוונה מחמירה", ראוי מעשה זה למאסר ממשמעו אף בגדר סעיפים 334-335.

אשר למידת העונש, אכן תסקרי שירות המבחן אינם מעודדים יתר על המידה, אך תקווות שיקום לא אבדה. משעוסקין בumarur על עבר נקי, סברנו כי ניתן שהענישה הייתה ברף גבוה קמעא, והחליטנו איפוא להפחית ששה חודשים מן העונש ולהעמידו על 30 חודשים. שאר חלקיו גזר הדיון בעינם. רשםנו לפנינו כי הפיצוי שולם.

ניתן היום, כ"ז בשבט התשע"ה (16.2.2015).

שפט

שפט

המשנה לנשיאה